

*„Könnyed, szexi
tündérmese.”*

- Ana's Attic,
Amazon

*„Akárcsak egy jó szerető,
ez a könyv is figyelmes,
megfontolt és mélyreható.”*

- Amazon Customer

Tarts velem!

Velem
Seattle-ben 1.

*fine
selection*

KRISTEN PROBY

KRISTEN PROBY

*Tarts
velem!*

A *Velem Seattle-ben*-sorozat
első regénye

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Ezt a könyvet édesanyámnak, Gail Holiennnek ajánlom.

*Köszönöm, hogy továbbadtad
a jó szerelmes könyvek iránti szeretetedet.*

Te vagy a legklasszabb nő, akit ismerek.

Szeretlek, anyu.

1. fejezet

AFÉNY TÖKÉLETES EZEN A REGGELEN. A szemem elé emelem a Canon gépemet, és lenyomom a gombot. *Katt!* A Puget Sound tengerszoros csupa szín: rózsaszínben, sárgában és kékben pompázik, a levegő pedig alig mozdul. A hullámok lágyan nyaldossák a betonkorlátot a lábamnál, és én beleveszek az előttem feltáruló szépségbe.

Katt!

Balra fordulva észreveszek egy fiatal párt a járdán. A seattle-i Alki Beach elég elhagyatott, eltekintve néhány, a szokásokra fittyet hányó embertől és a korán kelő, álmatlanságtól szenvedőktől, amilyen én is vagyok. A fiatal pár az ellenkező irányba sétál kéz a kézben, egymásra mosolyogva, én pedig feljűk emelem a lensét – *katt!* Ráközelíték a tornacipőjükre, összekulcsolt kezükre, és lövök még pár képet, miközben fotográfuszemem elismerően pillant erre az intim pillanatra a parton.

Beszívom a sós levegőt, és ismét a tengerszorosra meredek, miközben egy piros vitorlás csónak lassan kisiklik a vízre. A kora reggeli napfény épp szikrázni kezd körülötte. Megint felemelem a gépemet, hogy megörökítsem a pillanatot.

– Mi a jó fészkes fenét művel?

Megpördülök a dühös hangra, mire tekintetem egy kék szempárral találkozik, ami mintha csak a ragyogó reggeli vizet tükrözné. Azonban a hozzátartozó arc felettébb idegesnek tűnik.

Nem egyszerűen dühös. Szinte ádáz az arckifejezése.

– Tessék? – nyikkanok meg, rátalálva a hangomra.

– Miért nem képesek egyszerűen békén hagyni? – A jóképű – nagyon is jóképű – idegen előttem már remeg az indulattól, mire én ösztönösen, a homlokomat ráncolva hátralépek, és hasonlóan bosszúsán rápillantok. *Mi a jó fészkes fenét művel?*

– Nem akartam megzavarni – felelem, és örömmel veszem észre, hogy a hangom erősebb a dühtől. Még egy lépést hátrálok. Nagyon úgy tűnik, hogy Mr. Gyönyörű Kék Szemnél és Szexi Görög Isten Arcnál valami nem stimmel. Sajnos követi hátrafele tett mozdulatomat, mire érzem, ahogy a pánik görcsbe rántja a gyomromat.

– Megelégettem, hogy követ. Azt hiszi, nem veszem észre? Adja ide a gépet! – Kinyújtja hosszú ujjú kezét, mire én tátott szájjal bámulok rá. A mellkasomhoz szorítom a fényképezőgépet, hogy védelmezőn átöleljem.

– Nem. – A hangom meglepően nyugodt. Legszívesebben menekülőutat keresve körbekémelelnék, de nem tudom levenni a tekintetem a dühös, tengerkék szempárról.

Nyel egyet, szeme résnyire szűkül, majd hangosan beszívja a levegőt.

– Adja ide azt a rohadt gépet, és nem jelentem fel zaklatásért. Nekem csak a képek kellene – mondja halkabban, ám ugyanolyan fenyegetően.

– Nem adom oda magának a képeimet! – Ki a franc ez a fickó? Elfordulok, hogy elfussak, de megragadja a karomat, és visszapördít, hogy ismét a szemébe nézzek, miközben a gépemért nyúl. Sikítani kezdek, miközben alig hiszem el, hogy gyakorlatilag a bejárati ajtómban akarnak kirabolni. Ekkor váratlanul elenged, kezét a térdére támasztja, miközben a fejét rázva kétrét görnyed, és észreveszem, hogy remeg a keze.

Szent ég!

Megint hátralépek egyet, futásra készen, de az idegen, fejét továbbra is lehajtva, felemeli a kezét, és így szól:

– Várjon!

El kéne futnom. De gyorsan. Hívni a rendőrséget, és lecsukatni ezt az örültet, mégsem mozdulok. A légzésem kezd megnyugodni, a félelmem csillapodik, majd egyszeriben megérezem, hogy úgysem fog bántani.

Ja, biztos a baltás sorozatgyilkosok áldozatai is így gondolták, mielőtt...

– Ööö, jól van? – Kissé lihegek, és ekkor veszem észre, hogy még mindig olyan erővel szorítom a fényképezőgépet a mellkasomhoz, hogy az már fáj. Ellazítom a karomat, és lassan leengedem, amikor a férfi felkapja a fejét.

– Ne merészeljen lefényképezni! – A hangja halk, kimért, egyenletes, de még mindig remeg, miközben a levegőt kapkodja, mintha épp most futotta volna le a maratont.

– Oké, oké. Nem fogom. Visszateszem a lencsére a fedelet. – Úgy teszek, ahogy mondtam, miközben a tekintetemet nem veszem le az arcáról, ő pedig meredten figyeli a kezemet.

Jesszus!

Mély levegőt vesz, és megrázza a fejét, én pedig immár teljes egészében végigmérhetem. Azta! Gyönyörű arc, markáns, borostás áll, és azok a mélykék szemek! Aranyszőke haja szanaszét áll. Magas, sokkal magasabb az én százhatvannyolc centimnél, vékony testalkatú, széles vállú. A rajta lévő kék farmer és fekete póló a megfelelő helyeken kiemeli az izmait.

Franca! Fantasztikusan nézne ki meztelenül. Bár kissé ironikus a dolog, nagyon is szívesen látnám a fényképezőgépem előtt.

Ismét a szemembe néz, és ekkor mintha valahonnan ismerősnek tűnne. Úgy érzem, ismernem kéne, de a felismerés múltó pillanata eltűnik, amint megszólal:

– Szeretném, ha ideadná nekem a gépet, kérem.

Komolyan beszél? Továbbra is ki akar rabolni?

Röviden felnevetek, végül elfordítom róla a tekintetem, felnézek a kék égre, és megcsóválom a fejemet. Lehunyom a szemem, majd ismét ránézek, miközben ő feszülten figyel engem.

Azon kapom magam, hogy mosolygok, miközben azt felelem:

– Ezt a gépet aztán tuti nem kapja meg.

Oldalra billenti a fejét, és ismét résnyire húzza a szemét. A valahol a gyomrom mélyén lévő izmok megfeszülnek szívödöglesztő tekintetétől, mire némán megrogom magam. *Nehogy bezsongj a kora reggeli, szexi támadódtól!*

– Nem kapja meg ezt a gépet. Ki a fenének képzelet magát? – A hangom ezúttal erőteljesebb, és képzeletben hátba veregetem magam érte.

– Tudja, ki vagyok.

A válasza teljesen összezavar, összevont szemöldökkel meredek rá megint, és ismét elfog az a különös érzés, hogy ismernem kéne valahonnan, de aztán idegesen megcsóválom a fejem.

– Nem, nem tudom.

Erre a férfi felvonja az egyik szemöldökét. Kezét keskeny csípőjére téve elmosolyodik, miközben kivillan tökéletes fogsora. Ám ez a mosoly nem tükröződik a szemében.

– Ugyan már, édes, ne játszadozzunk egymással! Adja ide azt a fényképezőgépet, vagy törölje ki a képeket, és mindketten mehetünk a dolgunkra.

Minek kellene neki a képeim? Hirtelen felöltik bennem, hogy valószínűleg azt hiszi, őt fotóztam.

– Egyetlen képem sincs magáról, *édes* – válaszolom.

Szeme ismét résnyire húzódik, a mosolya eltűnik. Nem hisz nekem.

Teszek felé egy lépést. Mélyen a kikerekedett, kék szemébe nézek, és jól érthetően megismétlem:

– Egyetlen. Kép. Sincs. Magáról. A gépemen. Én nem portrékat készítek. – Érzem, hogy elpirulok, és egy pillanatra elkapom a pillantásom.

– Akkor mit fényképezett? – A hangja most nyugodt, de zavartnak tűnik.

– A vizet, a hajókat – intek a tengerszoros felé.

– Láttam, hogy felém irányítja a lensét, amikor ott ültem – mutat a mögöttem lévő padra. Annak a helynek a közelébe, ahol a kéz a kézben sétáló párt fényképeztem. Ismét felemelem a gépet, és látom, ahogy a rejtélyes idegen megfeszül, ám ezúttal nem veszek róla tudomást. Bekapcsolom a gépet, és elkezdem átlapozni a képeimet, amíg oda nem érek azokhoz, amikről azt képzelem, róla készültek. Felé lépve megállok mellette, karom szinte súrolja az övét, és érzem a vonzó testéből áramló meleget. Kényszerítenem kell magam, hogy erről meg tudjak feledkezni.

– Tessék, itt vannak azok a képek, amiket csináltam. – Felé tartom a kijelzőt, és lassan végigmegegyek rajtuk, megmutatva neki az összeset. – Akarja látni a többit is?

– Igen – suttogja.

Tovább pörgetem a képeket a vízről, az égről, a hajókról, a hegyekről. Nem tudom nem beszívni friss, tiszta illatát, miközben ő egyre csak a képeket nézi, mindegyiket alaposan végigmérve, alsó ajkát mutató- és hüvelykujja közé csippentve. Közben végig a homlokát ráncolja.

Édes istenem, milyen jó illata van!

Több mint kétszáz képet készítettem aznap reggel, így beletelik pár percbe, mire mindet végigpörgetem. Amikor végzek, a férfi a szemembe néz, és én látom a tekintetében a szégyenkezést. Nem vagyok benne biztos, de mintha kissé szomorú lenne.

A szívem nagyot ugrik, amikor elmosolyodik. Ez egy igazi, széles, őszinte mosoly, ami eltörli szomorú arc kifejezését. Lassan megcsóválja a fejét. Ezzel a mosollyal gleccsereket tudna megolvasztani. És háborúknak tudna véget vetni. Megoldhatná vele az államadóság miatt fenyegető gazdasági válságot.

– Elnézést kérek.

– Nagyon helyes. – Kikapcsolom a fényképezőgépet, és elindulok.

– Hé, komolyan sajnálom!

– Szörnyen el lehet telve magával, ha azt képzeled, hogy mindenki, akinél fényképezőgép van, a maga fotóját akarja. – Folytatom az utamat, de persze utolér, és felveszi lépteim ritmusát.

Miért van még mindig itt?

Megköszörüli a torkát.

– Megtudhatnám a nevét?

– Nem – felelem.

– Öhm, miért nem? – Zavarodottnak tűnik.

Basszus, én is össze vagyok zavarodva.

– Nem szokásom elárulni a nevemet azoknak, akik megpróbáltak kirabolni.

– Kirabolni? – Lépés közben megtorpan, és kezét a könyökömre téve, engem is megállít. Lenézek a kezére, majd vissza rá, fagyos tekintettel.

– Eresszen el! – Azonnal engedelmeskedik.

– Én nem akartam kirabolni.

– Megpróbálta elvenni a fényképezőgépet. Ezt mégis minek nevezné? – Ismét elindulok, de rájövök, hogy a házamtól ellentétes irányba megyek. Fenébe!

– Nézze, nem vagyok tolvaj. Megállna egy percre? – Megint megtorpan, kezével megdörzsöli az arcát, és rám néz. Szembefordulok vele, csípőre teszem a kezem a farmeromon, így a fényképezőgépem ártalmatlanul lóg a nyakamban, és rá meredek.

– Nem tudom, ki maga – felelem lényegre törő hangon.

– Ez nyilvánvaló – válaszolja. Ajkai körül mosoly bujkál, és érzem, ahogy a gyomrom megfeszül, reménykedve, hogy megint felvillantja azt a széles vigyorát. Láthatóan örül annak, hogy gőzöm sincs, kicsoda, engem azonban szörnyen idegesít. Ismernem kéne?

– Miért mosolyog? – Azon kapom magam, hogy visszamosolygok rá.

Tetőtől talpig végigmér, tekintete végigsiklik sötét hajamon, amit aznap esetlen kontyba fogtam össze, egyszerű, piros felsőmön, ami rásimul a mellemlre, farmeromon, formás csípőmön és combomon, majd ismét a szemembe néz. Mosolya szélesebb lesz, mire elakad a lélegzetem.

Azta!

– Az én nevem Luke. – Kinyújtja felém a kezét, én pedig csak me-redek a kezére, majd rá, mivel továbbra sem bízek meg benne telje-sen. Felvonja egyik szemöldökét, ami egy kihívással is felér. Majd azon kapom magam, hogy apró kezemet az ő nagy, erős kezébe te-szem, és határozottan megszorítom.

– Natalie.

– Natalie. – Lassan ejti ki a nevemet, majd lepillant a számra, mi-re én az ajkamba harapok. Hirtelen beszívja a levegőt, és ismét rám emeli a tekintetét.

Basszus, annyira gyönyörű!

Kihúszom a kezem a szorításából, és lenézek, nem tudván, mi mást mondhatnék, és továbbra is zavarban vagyok, amiért még mindig itt álldogálok vele.

– M-mennem kell – dadogom hirtelen idegesen. – Nagyon... ér-dekes volt megismerkedni magával, Luke. – Lassan megkerülöm, hogy elinduljak hazafelé, de elállja az utat.

– Várjon, ne menjen el! – Egyik kezével beletúr a már így is sza-naszét álló, aranyszínű hajába. – Tényleg nagyon sajnálom ezt az egészet. Hadd tegyem jóvá! Mit szólna egy reggelihez?

Kissé összevonja a szemöldökét, mintha nem ezt akarta volna mondani, de aztán reményteljes pillantást vet rám.

Mondj nemet, Nat! Menj haza! Menj vissza az ágyadba! Mm... az ágyba Luke-kal... Verejtéktől csillogó testek, összegyűrt ágynemű, feje a lábam között, testem megvonaglik, ahogy a tetőpontra érek...

Állj le!

Megrázom a fejem, miközben megpróbálom félresöpörni ezt a fantáziálást, majd azt felelem:

– Nem, kösz. Mennem kell.

– Várja otthon a férje? – kérdezi, gyors pillantást vetve a gyűrű nélküli ujjamra.

– Ö... nem.

– A barátja?

– Nem – válaszolom apró mosollyal.

Arcvonásai ellazulnak.

– A barátnője?

Nem tudom megállni, hogy ezen ne nevessek fel.

– Nem.

– Jó. – Megint rám villantja azt a széles mosolyt, és én kétségbeesetten akarok igennel felelni ennek a jóképű idegennek, de közbeszól a józan eszem, és emlékeztet, hogy nem lenne biztonságos, nem is ismerem, és bármennyire elbűvölő is, akkor is csak egy idegen.

Én pedig aztán tudom, milyen veszélyeket rejthet egy idegen.

Így inkább figyelmen kívül hagyom a lábam közti szorító érzést, ismét röviden rámosolygok, és olyan udvariasan, de határozottan válaszolok, ahogy csak tudok:

– Azért kösz. Legyen szép napja, Luke!

Persze az udvarias, de határozott válaszom jelen pillanatban inkább suttogásra hasonlít.

Francba!

Miközben sietve továbbállok, még hallom a motyogását:

– Legyen szép napja, Natalie!

* * *

Gyorsan lépdelek hazafelé, miközben Kim Kardashianhez méltó hátsó felemen érzem Luke pillantását, amíg be nem fordulok a sarkon, a házam felé. Miért nem vettem hosszabb felsőt? A szívem vadul kalapál, és csak szeretnék biztonságba érni, távol a lehangoló

mosolyú rablóktól. A testem már hosszú idő óta nem reagált így egy férfirra sem, és miközben elismerem, hogy ez kellemes érzés, Luke egyszerűen csak túl... Azta!

Becsukom és bezárom a bejárati ajtót, majd követem az illatokat a konyhába. *Jules reggelit készít!*

– Szia, Nat, jó képeket készítettél ma reggel? – Legnagyobb örömmre legjobb barátnőm épp palacsintát süt, és érzem a sütőben piruló szalonna illatát is. Megkordul a gyomrom, miközben leteszem a gépemet a pultra, és odahúzok egy bárszéket.

– Igen, jó reggel volt – felelem. Elgondolkodom, hogy beszámoljak-e Luke-ról. Jules hajlamos túl romantikus színben látni a dolgokat, és valószínűleg a beszélgetés végére már össze is házasítana miniket, de ő az egyetlen, akit mindenbe beavatok, úgyhogy miért is ne?

– Löttem pár jó képet. Majdnem kiraboltak... csak a szokásos reggel.

Magamban elmosolyodok, amikor Jules levegőért kapva megpördül, és közben leejt egy palacsintát a kőpadlóra.

– Mi? Jól vagy?

– Jól. – Majd felhorkantok. – Valami fickó teljesen kiakadt, hogy őt fényképezem. – Elmesélem neki a találkozásomat Luke-kal, és mikor a végére érek, édesen mosolyog.

– Úgy hangzik, megkedvelt téged, barátném.

Megint horkantok.

– Mindegy. Csak egy pasas az utcáról.

Jules a szemét forgatva visszafordul a palacsintákhoz.

– Lehet, hogy csak egy pasas az utcáról, de ha tényleg olyan szexi, amilyennek leírtad, akkor igenis el kellett volna vele menned reggelizni.

Sötét pillantást vetek rá.

– El kellett volna mennem reggelizni a dögös rablóval? – kérdezem hitetlenkedve.

– Jaj, ne dramatizáld már túl! – Jules megforgatja a szalonnát a sütőben, majd újabb adag palacsintatészta kanalaz a serpenyőbe. – A beszámoló alapján nagyon kedvesnek tűnik.

– Ja, amikor épp nem a felháborítóan drága fényképezőgépet próbálta elcsórni, valóban tökéletes úriember volt.

Jules felnevet, és én sem tudom megállni, hogy ne mosolyodjak el.

– Mi a programod mára?

A témaváltásnak megörülve, megkerülöm a pultot, és elkezdek megpakolni egy tányért a finomságokkal.

– Délre van egy munkám, délután pedig ki kell szállítanom pár képet. Így délelőtt rám fér majd egy kis alvás.

– Megint nem tudtál aludni? – kérdezi Jules.

Megrázom a fejem. Az álom sosem jön olyan könnyen a szememre.

Visszaülök a székre, és beleharapok a szalonnába. Jules mellett terem.

– És te?

– Nos, mivel kedd van, gondolom, megyek dolgozni. – Jules nagyon sikeres befektetési bankár Seattle belvárosában. Nem is lehetnék büszkébb régóta mellettem álló, legjobb barátnőmre. Okos, gyönyörű és sikeres.

– Valamiből meg kell élnünk. – Befalom a mennyei palacsintákat a tányéromról, előblítem az edényeinket, és elkezdem bepakolni a mosogatógépet.

– Majd én megcsinálok – indul felém Jules, de leintem.

– Nem, te főztél. Ezt most én csinálom. Menj dolgozni!

– Kösz! Jó munkát! – Párszor játékosan felvonja felém a szemöldökét, majd a garázs felé indul.

– Legyen szép napod az irodában, drágám! – kiáltom utána, mire mindketten nevetünk.

Felmegyek a lépcsőn a szobámba, és meztelenre vetkőzöm. Tényleg szükségem van egy kis alváásra. Az ügyfeleim jól megfizetnek azért, hogy a fotózás jó hangulatban, kellemesen teljen, így kipihentnek kell lennem.

A szobám nagy, a padlótól a plafonig érő ablakokkal. Ez az egyetlen szoba a házban, ahol van rózsaszín. Imádom a halványrózsaszín paplanomat és a bolyhos, rózsaszín párnáimat. Az ágykeret egyszerű, de a fejtámla egy régi csúrajtó, amit a falra szögeztem, hogy rusztikusabb hangulatot adjak neki.

Bedőlök a királyi méretű ágyamba, a finom ágynemű lágyan rásimul meztelen testemre, majd kinézek az ablakon az óceánra. Imádom ezt a házat. Sosem akarok innen elköltözni. Soha. Már csak maga ez a kilátás is megfizethetetlen. A zafírkék víz látványa megnyugtat, és miközben a szemem elnehezül, egy mélykék szempárra és arra az elragadó mosolyra gondolok, majd álomba merülök.

2. fejezet

DÉLUTÁN FELKEREKEDEK, és leszállítom a bekeretezett képeket a virágokról és a tengerparti jelenetekről az Alki Beach-i éttermeknek és üzleteknek.

– Üdv, Mrs. Henderson! – Rámosolygok az ősz hajú, telt asszonyságra a Tengernyi Ajándék, az egyik kedvenc csecsebecseboltom pultja mögött. Örömmel veszem észre, hogy a pénztár felett az egyik munkám lóg. A falakon végig polcok, tele tengerparti dísztárgyakkal, ékszerekkel és más művészi munkákkal. Mindig nagy élmény itt körülnézni.

– Szervusz, Natalie! Látom, hoztál nekem valamit! – mosolyog Mrs. Henderson. Megkerüli a pultot, és szeretetteljesen átölel.

– Így van. Remélem, hasznukat veszi majd.

– Ó, igen, épp most fogytam ki a többiből, amiket a múlt héten hoztál. Te lettél itt a népszerű, fiatal művész. – Mrs. Henderson rácsodálkozó „ó!”-ekkel és „á!”-ekkel átnézi a munkáimat, nekem pedig dagad a mellem a büszkeségtől, amikor azt mondja, hogy mindet kéri.

A pultnál beszélgetünk, miközben kitölti nekem a csekket a múlt heti bevételről, majd megfordulok, hogy távozzak, ám ekkor neki-
ütközöm egy kemény mellkasnak.

– Ó, elnézést... – Hátrálépek, és felnézek. Ó, a francba!

– Helló, Natalie! – Luke bámul le rám, szája sarkában mosoly buj-
kál. Meglepettnek, vidámnak tűnik, és egyszerűen olyan... *Jó ég!*

– Helló, Luke! – A hangom megint elfúlóan hangzik, amiért né-
mán megrosvom magam.

Mrs. Henderson az üzlet hátuljába megy, hogy segítsen egy vásár-
lónak, magunkra hagyva minket a férfival. Lebámulok a szandálom-
ra, emlékeztetve magamat, hogy hamarosan pedikűröztetnem kéne.

Mit kéne neki mondanom?

– Ezek szerint művész vagy – pillant Luke a bekeretezett képeim-
re, amik még mindig a pulton hevernek.

– Igen – követem a pillantását. – A helyi üzletekben adom el a
munkáimat.

Elvigyorodik, és megint érzem azt a rándulást a gyomromban.

– Mit keresel itt? Nem olyan embernek tűnsz, aki ilyen helyeken
szokott vásárolni.

– A nővéremnek keresek ajándékot a születésnapjára. – Elkezd
átnézni a képeimet. – Ezek tökéletesek lennének. Épp most vett egy
új lakást. Melyiket javasolnád? – néz rám, és nekem nem marad más
választásom, mint hogy csatlakozzak hozzá a pultnál, és közel hajol-
jak hozzá, hogy együtt nézzük át a több mint húsz képet.

– Inkább a virágokat vagy a tájképeket szereti? – kérdezem.

– Ööö – nyel egyet. Csak nem én vagyok rá ilyen hatással? Ki-
csit közelebb hajolok hozzá, miközben úgy teszek, mintha a képe-
ket akarnám jobban szemügyre venni a pulton, és hallom, ahogy
egy pillanatra elakad a lélegzete. – Talán a virágokat.

– Én ezeket választanám. – Magamban mosolygok, kiélvezve a közelségét most, hogy már nem érzem fenyegetőnek a jelenlétét. Kiválasztok négy, különböző színű virágos képet, és négyzetbe rendezem őket, hogy megnézhesse.

– Tökéletes. – Mosolya beragyogja az arcát, és én nem tudok nem visszamosolyogni rá. – Nagyon tehetséges vagy.

A bókjától egy pillanatra megilletődöm, és érzem, ahogy elpirokulok.

– Köszönöm!

Luke kifizeti Mrs. Hendersont, majd jön utánam, ahogy elindulok kifelé az üzletből, az autómhoz.

– Innen hová mész? – kérdezi, amikor utolér.

– Hát, ez volt az utolsó kiszállításom, úgyhogy haza.

– Vagy – feleli hétköznapi hangon – meghívhatlak egy kávéra.

A gyomrom izgatottan összeszorul. Még mindig érdeklődik irántam! És vajon én érdeklődöm iránta? Még mindig lehet baltás gyilkos. Vagy rosszabb.

– Vagy egy délutáni italra? – folytatja.

Elmosolyodom, és elkapom a pillantásom, továbbra is az autóm felé tartva.

– Vacsora? Vehetek neked egy fagyit? – Szabad kezével kócos hajába túr, mire a gyomrom vidáman bukfenchezik egyet.

Egy nyilvános hely biztonságos lenne, így, mielőtt még túlagyalnám a dolgot, azon kapom magam, hogy azt felelem:

– Menjünk, igyunk valamit! Van egy klassz bár innen egy utcányira.

– Mutasd az utat! – Jesszus, azért a mosolyért bármit megtennék.

– Nem akard berakni a kocsidba a nővéred képeit?

– Gyalog jöttem – von vállat.

– Gyere, rakd be őket hozzám! – Kinyitom a Lexus városi terepjáróm csomagtartóját, és felnyitom neki.

– Szép kocsi – mondja meglepetten. Megemeli a szemöldökét, amikor rám néz.

– Kösz. – Visszapattintom a fogantyút, hogy ismét becsukjam és bezárjam az autót, majd elindulunk a járdán.

Luke kihúzza pilóta-napszemüvegét puha fehér pólójának a nyak-kivágásából, és felteszi, úgy pillantgatva körbe, mintha meg akarna róla bizonyosodni, hogy senki nem figyeli, mire én összevonom a szemöldökömet. Zavarja, hogy meglátják velem? Ha így van, miért hívott el?

Még mindig ezen töröm a fejem, amikor kitarja előttem a kedvenc ír kocsmám ajtaját, és belépünk a hűvös helyiségbe.

– Helló! Üdvözlöm önöket a Kelta Hullásban! – mosolyog ránk egy fiatal kiszolgáló. Tekintete kissé tovább időzik Luke-on, mire én magamban a szememet forgatom. – Gyönyörű idő van odakint – folytatja. – Kint vagy bent szeretnének leülni?

Luke-ra pillantok, aki habozás nélkül rávágja:

– Bent.

– Rendben, kövessen, szépfiú – kacsint Luke-ra, rólam teljesen megfélemlítve, majd egy bokszhoz vezet minket a bár hátuljában.

Leülünk, és Miss Kacérka az asztalon heverő, kedvezményes délutáni itallapra mutatva ismét széles mosolyt villant Luke-ra, majd magunkra hagy minket.

– Kényelmetlenül érzed magad, hogy velem vagy? – Elhatározom, hogy a végére járok a dolognak.

Luke-nak elakad a lélegzete meglepetésében, leveszi a napszemüvegét, felfedve mélykék, meghökkent tekintetét. A gyomromban lévő csomó lassan engedni kezd.

– Nem! Nem, Natalie, egyáltalán nem. Sőt, nagyon örülök, hogy veled lehetek. – Olyan őszintének tűnik. – Miért kérdezed?

– Nos... – Hálásan belekortyolok a vízbe, amit a pincérnő az imént kihozott. – Csak olyan...

– Igen?

– Hirtelen olyan csendes lettél. – Ez a legjobb kifejezés, ami az eszembe jut. Basszus, miért vagyok ilyen ideges a jelenlétében?

– Örülök, hogy itt lehetek veled. Csak... – Megcsóválja a fejét, és beletúr a gyönyörű hajába. – Eléggé magamnak való ember vagyok, Natalie. – Gyorsan kifújja a levegőt, majd behunyja a szemét, mintha valami bonyolult vitát folytatna le magában, mielőtt visszaemeli rám ragyogó, kék tekintetét.

– Rendben – emelem fel a kezem, mint aki megadja magát. – Csak meg akartam róla győződni. Semmi gond.

Biztatóan elmosolyodom, és felkapom az itallapot, mielőtt még mást is mondhatna. A hangulatváltozása és annak oka nem tartozik rám. Csak egy italtra ültünk be. Nem kell rögtön mindent olyan komolyan venni.

Rám mosolyog, és az esetleges bájcsevejtől Kacérka Pincérnő ment meg, aki felveszi a rendelésünket.

Luke felém fordulva felvonja egyik szemöldökét.

– A hölgy mit kér?

– Margaritát jéggel, só nélkül, extra lime-mal. – Szemöldököm felszalad, amikor a pincérnő arca kivörösödik, és a rendelésemre csupán a jegyzetfüzetébe való heves firókálás a válasza. Luke nagyon vonzó, nem hibáztathatom, amiért ekkora figyelmet szentel neki, mégis valami bennem rejlő ősi erő legszívesebben kikaparná azt a szép barna szemét.

És Luke még csak nem is az *enyém*.

Asztaltársam felnevet.

– Legyen kettő.

– Természetesen. Még valamit? – kérdezi a pincérnő Luke-tól, szándékosan megfélelkezve rólam, és én magamban elmosolyodom, amikor a férfi alig méltatja pillantásra, úgy hadarja:

– Nem, köszönjük.

– A mai nap után kijár nekem egy margarita – kortyolok bele a vizembe.

– És mégis milyen napod volt? – hajol előre Luke, és imádom, hogy őszintén érdeklődőnek tűnik.

– Hát – dőlök hátra, és felnézek a plafonra, mintha ezen komolyan el kellene gondolkodnom. – Lássuk csak! Nem aludtam sokat előző éjjel, így korán reggel úgy döntöttem, hogy elmegyek sétálni, és dolgozom egy kicsit. Amikor is majdnem kiraboltak – nézek vissza rá, arcomon szarkasztikusan rémült tekintettel. Luke nevet, igazi, mélyről jövő nevetéssel, mire összeszorul a gyomrom. Édes istenem, annyira gyönyörű!

– És aztán...?

– És aztán, miután sikeresen megmenekültem – mosolygok rá, és ő fültől fülig vigyorog, áll a tenyerén pihen –, hazamentem, megreggeliztem a lakótársammal, aztán lepihentem.

– Azt szívesen megnéztem volna. – Szemét résnyire húzza, és érzem, ahogy elpirulok.

– Szívesen megnézted volna, ahogy a lakótársammal reggelizem?

– Nem, te, okostojás, azt néztem volna meg szívesen, ahogy alszol.

– Biztos vagyok benne, hogy az sem olyan izgalmas. – Megköszönöm a pincérnőnek az italt, és nagyot kortyolok belőle. Ó, ez mennyire jó!

– És amikor felébredtél?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Komolyan az egész napom érdekel?

– Igen, kérlek. – Luke is az italát kortyolgatja, és én az ajkát figyelem, ahogy ráncokba szalad a szívószál körül. *Ó, te jó ég!*

– Öhm... – köszörülöm meg a torkomat, és Luke ismét elvigyorodik. Láthatóan élvezettel tölti el, hogy így reagálok rá. – Délben volt egy fotózásom, ami körülbelül kettőig tartott. Aztán kiszállítottam a képeimet a környékre, és megint belefutottam ebbe a jóképű támadóba, akivel most együtt italozgatunk.

– Ez az utolsó rész tetszik a legjobban.

Ó!

– És maga mit csinált ma, uram? – kérdezem, könyökömet az asztalra támasztva, és megnyugodva, hogy a figyelem ismét rá terelődik.

– Érdekes módon én sem aludtam jól múlt éjjel, így korán keltem, hogy sétáljak egy kicsit, és élvezzem a vizet. – Elhallgat, hogy igyon egy kortyot.

– Mm hm...

– Aztán totál hülyét csináltam magamból egy hihetetlenül vonzó és gyönyörű nő előtt, akibe belebotlottam. – Ettől elakad a lélegzetem, és az ajkamba harapok. Vonzó és gyönyörű? Azta!

Luke tekintete az ajkamra siklik.

– Megbocsátott neked, amiért hülyén viselkedtél? – kérdezem elhalóan.

– Nem vagyok benne biztos. Remélem.

– Aztán mit csináltál?

– Hazamentem, és olvastam.

– Mit olvastál? – Mm, ez a margarita fantasztikus!

Luke egy pillanatra összevonja a szemöldökét, majd vállat von.

– Valamit a munkámhoz.